

ΜΑΡΙΝΑ ΜΠΙΜΠΑ

MEMORIES

1,4

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΕΙΣ
ΣΤΟ WATTPAD

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Memories**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρίνα Μπίμπα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα, Ναταλία Κόκκορη

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Μαριάννα Βήτου

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Μαρίνα Μπίμπα, 2025

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2025

ISBN 978-618-01-5948-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979

Since 1979

Έδρα:

Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο:

Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

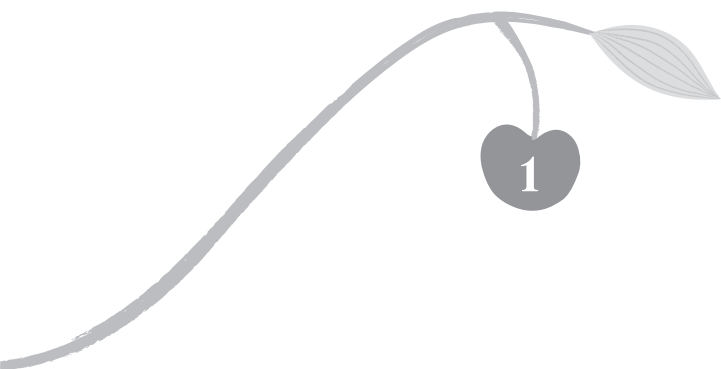
psychogios.gr

ΜΑΡΙΝΑ ΜΠΙΜΠΑ

MEMORIES

*Αυτό το βιβλίο το αφιερώνω στους γονείς μου.
Ήταν η πρώτη αγάπη ο ένας του άλλου
κι εξακολουθούν να είναι μαζί μετά από 21 χρόνια.
Είναι ο λόγος που πιστεύω στην αληθινή αγάπη.*

Για πρώτη φορά, η μουσική δε με βοηθάει. Όλα τα τραγούδια είναι καταθλιπτικά. Νιώθω τόσο περιέργα που βρίσκομαι ξανά σε αυτή την πόλη. Βλέπω τα κτίρια να διαδέχονται το ένα το άλλο καθισμένη στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου. Από τη μία, νιώθω μία παράξενη νοσταλγία. Από την άλλη, θέλω να φύγω. Εδώ και τώρα.

«Μελίνα, μη μου κρατάς μούτρα», η φωνή της μαμάς μου ακούγεται πνιχτή από το μπροστινό κάθισμα. Κατεβάζω τα ακουστικά μου. «Είμαστε ήδη Αθήνα, δεν μπορείς να κάνεις τίποτα», λέει κοιτώντας με μέσα από τον καθρέφτη.

«Μπορώ να γυρίσω πίσω στη Σαντορίνη», της αντιγυρίζω. Στον τόνο της φωνής μου ακούγεται ξεκάθαρα το ότι θα προτιμούσα να μην είμαι εδώ. *Τέλεια*. «Το αεροδρόμιο κοντά είναι».

«Πρώτον, οδηγώ εδώ και μια ώρα. Δεύτερον, και να σε άφηνα να γυρίσεις πίσω, δε θα ήξερες πώς. Είμαι σίγουρη γι' αυτό».

Σ' αυτό δεν έχει άδικο, της το δίνω. Χάνομαι σε δυο στενά με GPS. Αλλά σιγά μην το παραδεχτώ. Φοράω ξανά τα ακουστικά μου, δήθεν αγνοώντας την.

Τα φρένα στριγγλίζουν και το σώμα μου πηγαίνει απότομα προς τα μπρος. Καλά λέει ο μπαμπάς ότι η μαμά οδηγεί ατσούμπαλα.

«Φτάσαμε». Η μαμά μου βγαίνει όλο χαρά από το αμάξι. «Κατεβείτε παιδιά».

Σκουντάω ελαφρά τον αδερφό μου για να ξυπνήσει. Πώς γίνεται να κοιμάται; Τον ζηλεύω. Δεν τον νοιάζει τίποτα. Βέβαια είναι και δύο χρόνια μικρότερος, αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Απλώς είναι στην κοσμάρα του. Μακάρι να ήμουν κι εγώ στην κοσμάρα μου. Μακάρι να ήμουν οπουδήποτε αλλού εκτός από εδώ...

«Μαμά, είσαι σίγουρη ότι φτάσαμε;»

Από το τζάμι του αυτοκινήτου, από όπου παραλίγο να εκτοξευθώ, διακρίνεται ένα σπίτι – διόρθωση: μια σπιταράνα. Με πύλη, κήπο, δύο ορόφους.

«Ναι, είμαι σίγουρη. Και πού να δεις το δωμάτιό σου». Χαμογελάει. Νομίζει ότι θα με τουμπάρει με τα τετραγωνικά.

Ναι, αλλά για να φτιάξει ο μπαμπάς το σπίτι είναι διαρκώς εκτός σπιτιού. Γενέθλια, γιορτές, Χριστούγεννα, Πάσχα, καλοκαίρια. Όλες τις στιγμές που θα έπρεπε να είναι μαζί μας είναι στο οιοποιείο, στα κεντρικά του στην Ιταλία ή στη Γαλλία. Έχει βέβαια και ένα γραφείο στην Ελλάδα, αλλά σπανίως το χρησιμοποιεί. Η δουλειά ξεκίνησε από τον παππού μου στην Ιταλία και από τότε που πέθανε, ο μπαμπάς ανέλαβε την επιχείρηση. Νομίζω πως, όταν είναι εκεί, του λείπει λιγότερο.

Τώρα, σκέφτομαι ότι ίσως να αξίζει όλη αυτή η απουσία. Το σπίτι μέσα δείχνει ακόμα πιο μεγάλο. Τέλεια διακόσμηση, φωτεινά χρώματα, άσπρο και σκούρο μπλε της θάλασσας. Cozy, θες να αράξεις στον καναπέ και να μην ξαναβγείς ποτέ.

Φυσικά όλα αυτά τα προσπερνάω. Ανοίγω τη μια πόρτα μετά την άλλη ψάχνοντας να βρω το καλύτερο δωμάτιο για τον εαυτό μου. Και το βρίσκω.

Οι τοίχοι έχουν άσπρο χρώμα, τα έπιπλα απαλό μπεζ. Το

κρεβάτι διπλό με πολλά αφράτα μαξιλάρια. Η ντουλάπα μεγάλη, δίφυλλη. Ελπίζω να χωράει τα ρούχα μου. Την ανοίγω διερευνητικά και παθαίνω σοκ.

Δεν είναι ντουλάπα, είναι ένα ολόκληρο δωμάτιο, όπως στις ταινίες. Έχει παντού καθρέφτες, ράφια μέχρι το ταβάνι, σειρές από κρεμάστρες. Υπάρχουν ήδη κάποια ρούχα και παπούτσια. Σίγουρα δώρο του μπαμπά μου.

Κοιτάζω λίγο πιο προσεκτικά τα συντηρητικά φορέματα και τα χαμηλοτάκουνα. Να πάρει. Αυτά είναι τα πράγματα της μαμάς μου. Τώρα που το ξανασκέφτομαι, όλο το δωμάτιο μοιάζει περισσότερο με κάτι που θα έφτιαχναν οι γονείς μου για τους ίδιους. Σιγά μη με άφηνε ο πατέρας μου να έχω διπλό κρεβάτι.

Μόνο που είναι ήδη αργά. Δηλώνω ερωτευμένη.

Προχωρώντας μέσα στην γκαρνταρόμπα, διακρίνω μία ακόμα πόρτα. Το μπάνιο. Έχει έναν τεράστιο καθρέφτη (ανέφερα ότι έχω αδυναμία στους καθρέφτες;), ντουσιέρα και τζακούζι. Πόσο πιο τέλειο; Ποτέ δεν περίμενα να έχω ένα τέτοιο δωμάτιο. Το σπίτι στη Σαντορίνη ήταν μεγάλο, αλλά ήταν ένα απλό σπίτι, δεν είχε τίποτα το ιδιαίτερο.

Αρχίζω να τακτοποιώ τα πράγματά μου μαρκάροντας την περιοχή μου. Παράλληλα σκέφτομαι τρόπους να πείσω τη μάνα μου να με αφήσει να κρατήσω το δωμάτιο.

«Έλα, ρε μαμά. Έχω ήδη ξεπακετάρει».

«Κακό του κεφαλιού σου».

«Θα κάνω κάθε μέρα τις δουλειές του σπιτιού».

«Όχι».

«Θα μαγειρεύω τρεις φορές την εβδομάδα».

«Όχι».

«Θα κάνω κάθε μέρα τις δουλειές του σπιτιού και θα μαγειρεύω τρεις φορές την εβδομάδα».

«Όχι».

«Τέσσερις φορές;»

«Χμμ... κάτσε να το σκεφτώ...»

Αναθαρρώ.

«Όχι».

«Έλα, ρε μαμά, τι να το κάνεις εσύ αυτό το δωμάτιο στην ηλικία σου;»

«Έτσι προσπαθείς να με πείσεις;»

Φαίνεται εκνευρισμένη και σκέφτομαι ότι θα πρέπει να ξαναμετακομίσω όλα μου τα πράγματα στο υπόγειο του σπιτιού. Έπρεπε να έχω αφήσει και κάτι πίσω στο νησί.

Ξαφνικά γελάει. «Άντε, πάρ' το. Με έπρηξες».

«Μαμάκα μου! Σ' ευχαριστώ! Είσαι η καλύτερη μαμά του κόσμου».

«Ναι, ναι, το ξέρω», λέει γελώντας. «Σου έχω και άλλη μία έκπληξη», συνεχίζει, και ενθουσιάζομαι. Νέα ρούχα; Καλλυντικά; «Θα είσαι στο ίδιο σχολείο με τα κορίτσια», μου ανακοινώνει.

Τσιρίζω. Την αγκαλιάζω και τη φιλάω στο μάγουλο.

Παλιά μέναμε στην Αθήνα, αλλά στα δεκατρία μου μετακομίσαμε στη Σαντορίνη. Επειδή το νησί είναι «καλύτερο περιβάλλον για τα παιδιά». Έτσι είπε ο μπαμπάς. Το ότι είναι ο μεγαλύτερος μαμάκας του κόσμου υποστηρίζει ότι δεν έπαιξε κανένα ρόλο στην απόφασή του.

Μόνο που ο μπαμπάς ελάχιστα έμενε κοντά στη γιαγιά, και τη μαμά μου την έπιανε κατάθλιψη τον χειμώνα που άδειαζε το νησί. Έτσι, το πήραν απόφαση κι έφτιαξαν αυτό το σπίτι για να

επιστρέψουμε μόνιμα στην Αθήνα και τα καλοκαίρια να πηγαίνουμε στη Σαντορίνη.

Για να είναι όλοι ικανοποιημένοι. Οι μεγάλοι τουλάχιστον.

Αν και, τώρα που το σκέφτομαι, αφού θα έχω τις παλιές μου φίλες, κι εγώ ικανοποιημένη είμαι. Δε θα έχω το συναίσθημα της «καινούργιας» που δεν έχει καμία φίλη, ούτε θα αναγκαστώ να συναναστρέφομαι κάποια αχώνευτη κακομαθημένη, απλώς και μόνο για να με κάνουν παρέα. Θα έχω τις αληθινές μου φίλες.

«Έχεις μία εβδομάδα για να ετοιμαστείς. Σχολικά και ψυχολογικά», λέει η μαμά μου και γελάει μόνη της με το αστείο της.

«Θα χρειαστώ χαρτζιλίκι για τα απαραίτητα», της απαντάω.

«Ξέρω πολύ καλά ότι σου έχει δώσει ο πατέρας σου». Σηκώνει αυστηρά το φρύδι της.

«Για τα σχολικά, τσάντες, κασετίνες. Θα χρειαστώ καινούργια ρούχα, κάποια καλλυντικά...»

«Καλά, καλά, με έπεισες». Ανοίγει το πορτοφόλι της. Η μαμά μου από τότε που τη θυμάμαι δούλευε. Παράλληλα, βοηθάει τον μπαμπά με τα λογιστικά του οينوποιείου. Τώρα έπιασε δουλειά στην εταιρεία μιας φίλης της. Λατρεύει τη δουλειά της και δε θέλει να στηρίζεται αποκλειστικά στον μπαμπά. Θέλει να νιώθει χρήσιμη, όπως λέει. «Πήγαινε να τακτοποιήσεις τα πράγματά σου». Σηκώνεται από τον καναπέ. «Πάω κι εγώ να φτιάξω τα πράγματα του αδερφού σου».

Ορίστε; Ο αδερφός μου αραχτός, να παίζει στον υπολογιστή, και όλα έτοιμα; Ενώ εμένα μου βγήκε η γλώσσα για να ξεπακετάρω ολόκληρη τη Σαντορίνη (μαζί με το ηφαισ্টείο) από τις βαλίτσες μου;

«Γιατί να τα φτιάξεις εσύ;» ρωτάω. «Να τα φτιάξει μόνος του. Εγώ γιατί το έκανα μόνη μου;»

«Εσύ το έκανες μόνη σου για να καθατζώσεις το δωμάτιο». Σωστό αυτό. «Άσε που ο αδερφός σου είναι αγόρι».

Αυτό δεν είναι σωστό. Αυτό είναι σεξισμός. Αλλά καλή τύχη αν το εξηγήσεις αυτό στην Ελληνίδα μάνα για τον γιόκα της.

«Καληνύχτα, μαμά», λέω και ανεβαίνω στο δωμάτιό μου. Μπαίνω να κάνω ένα μπάνιο και καταλήγω να παίζω με τις διάφορες ρυθμίσεις στο τζακούζι, ώσπου το δέρμα στα δάχτυλά μου ζαρώνει.

Βάζω τη σέξι πιτζάμα μου (μαύρο σορτσάκι και ένα λευκό μπλουζάκι με τον Τούιτι, που έχω από την Γ' Δημοτικού). Ξαπλώνω και σχεδόν αμέσως με παίρνει ο ύπνος στο καινούργιο, ζεστό, διπλό κρεβατάκι μου.

Ο ήχος από το ξυπνητήρι του κινητού με βγάζει από τον ύπνο μου.

Γιατί να πρέπει να υπάρχει αυτή η καταραμένη συσκευή; Γιατί; Όχι το κινητό, το κινητό είναι ζωή, αλλά γιατί να βάλεις μέσα το ξυπνητήρι;

Σηκώνομαι αγουροξυπνημένη και σέρνομαι μέχρι το μπάνιο μου. Είναι τόσο νωρίς που δε με παρηγορεί ο τεράστιος καθρέφτης. Πλένω το πρόσωπό μου και τα δόντια μου και πηγαίνω στην ντουλάπα μου.

Πρώτη μέρα στο σχολείο. Το λατρεύω αυτό το συναίσθημα. Μόνο για την πρώτη μέρα, από τη δεύτερη και μετά δυσκολεύει η κατάσταση. Διαλέγω μία λευκή, αέρινη, λινή φούστα και μία κολλητή μαύρη μπλούζα με έξω τους ώμους.

Πρέπει να κάνω καλή εντύπωση. Είναι η πρώτη μέρα και είμαι και καινούργια.

Πάω πάλι στο μπάνιο, που έχω τα καλλυντικά μου. Έφτιαξα λίγο τα φρύδια μου και έβαλα μάσκα. Τίποτα υπερβολικό.

«Νίκο», φωνάζω στον αδερφό μου κατεβαίνοντας τα σκαλιά.

«Τι θες, ρε;» ρωτά νευριασμένα. Αδερφική αγάπη.

«Θα πάρω τη Vespa», του λέω. «Θες να σε πετάξω μέχρι το σχολείο ή θα πας με τα πόδια;»

Ο μπαμπάς μου επέμενε να πάρω δίπλωμα μηχανής για «ώρα ανάγκης», αλλά δε θέλει να παίρνω τη Vespa του καθημερινά. Μόνο που ο μπαμπάς είναι στην Ιταλία, η μαμά στη δουλειά, η Vespa στο γκαράζ και τα κλειδιά της στο συρτάρι τού (πλέον δικού μου) κομοδίνου.

«Είσαι η καλύτερη αδερφή του κόσμου! Ξέρεις πόσο σ' αγαπάω;»

Αυτά πιάνουν στη μαμά. Όχι σε μένα. «Να είσαι κάτω σε πέντε λεπτά», του λέω. «Δε θέλω να στήσω τα κορίτσια».

«Άσε με εδώ», λέει ο αδερφός μου ένα τετράγωνο μακριά από το σχολείο. «Θα με κάνεις ρεζίλι πρώτη μέρα».

Αχ, αυτή η αδερφική αγάπη. Μόνο για να κάνω τον ταξιτζή ήμουν καλή. Φρενάρω απότομα. «Στον γυρισμό δε σε παίρνω μαζί μου, ηλίθιο».

Με μουτζώνει. Σηκώνω το μεσαίο δάχτυλο. Ξεκινάω ξανά τη μηχανή κοιτώντας διερευνητικά γύρω μου για μία θέση πάρκινγκ. Να πάρει. Όλες πιασμένες. Εκτός από μία! Και είναι και δίπλα στην είσοδο. Κάνω μία μανούβρα, όταν ακούω κάποιον να μου κορνάει. Γυρίζω με το μεσαίο μου δάχτυλο έτοιμο.

Τι μανανάκι είναι αυτό;

Σηκώνω ασυναίσθητα το χέρι μου στα μαλλιά μου ξεχνώντας τη χειρονομία που ήθελα να κάνω.

Κρατά ισορροπία με το ένα πόδι στο έδαφος και το άλλο πάνω στη μηχανή του. Είναι ψηλός, μυώδης, γυμνασμένος. Το κράνος είναι περασμένο στον καρπό του δεξιού του χεριού. Τα μαλλιά του είναι μαύρα γυαλιστερά, τα μάτια του γαλάζια. Όχι, πράσινα.

Γνώριμα.

Κοιτάζοντάς τον συνειδητοποιώ ότι, από τότε
που θυμάμαι τον εαυτό μου, ο Λουκ ήταν εκεί.
Μέσα στις αναμνήσεις μου.
Ο πρώτος μου παιδικός έρωτας.

Η Μελίνα και ο Λουκ γνωρίζονται από παλιά, σχεδόν από πάντα. Αλλά έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που τσακώνονταν στο Δημοτικό. Έχουν μεγαλώσει, έχουν αλλάξει κι έχουν πια ξεχάσει ο ένας τον άλλον.

Όταν η Μελίνα επιστρέφει στην Αθήνα για την τρίτη και τελευταία χρονιά του Λυκείου, το μόνο που θέλει είναι να αφοσιωθεί στα μαθήματά της και να περάσει στη Νομική. Όμως, την πρώτη της μέρα στο νέο της σχολείο, θα συναντήσει ξανά το ενοχλητικό αγοράκι που είχε ερωτευτεί κάποτε.

Πλέον, ο Λουκ έχει γίνει ένας κούκλος, αλλά συνεχίζει να είναι εκνευριστικός και να την ενοχλεί όλη την ώρα.

Οι φίλες της την προειδοποιούν να μην του δίνει σημασία και κυρίως να μην μπλέξει μαζί του – ακούγονται πολλά και για τον Λουκ και για την παρέα του.

Ωστόσο, οι αναμνήσεις που τη συνδέουν μαζί του είναι πολλές... και η Μελίνα πάντα έκανε το αντίθετο από αυτό που της έλεγαν.

*Το δυνατό love story που συγκίνησε
τους Έλληνες αναγνώστες του Wattpad
συγκεντρώνοντας πάνω από 1,4 εκατομμύρια
αναγνώσεις και 84,3 χιλιάδες κριτικές.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

Από 17 ετών

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 30521